

בצלאל בלוך:

„בינתיים אנחנו יותר מתוחכמים מהכושעים!“

בעיקבות מעצרו של אנשי כנופיה מס' 1 מירושלים, התגלו כמה גופות ואחדות מהן כבר זוהו. שאלתי את הפתולוג ד"ר בצלאל בלוך, מנהל המכון לרפואה מישפטית, אם יש אפשרות לזהות בוודאות גופה של אדם שנהרג או נרצח לפני ארבע שנים.

זיהוי גופה הוא אחד הדברים החשובים והקשים ברפואה המישפטית, וכמובן כמה שהגופה ותיקה יותר, כך העבודה קשה יותר. אנחנו עובדים לפי הרבה מאוד סימנים ורק ההוכחה של כולם ביחד מהווה את הקביעה הסופית שלנו. מובן שהקושי בזיהוי תלוי במידת ההרס של הגופה. במוגיאוויר כמו שלנו ההרס נגרם מהר מאוד. השינויים בגופה מתחילים מייד אחרי המוות, ולפעמים אפילו לקרובימישפחה קשה לזהות את קרובו המת אחרי שלושה-ארבעה ימים, וזאת אפילו מבלי שיהיו בגופה שינויים שנעשו במתכוון. ככל שהזמן עובר, נעלמים הסימנים. תביעות אצבעות, צלקות, כתובות-קעקע, נעלמים מהר מאוד.

● **אז איך זיהיתם השבוע, בוודאות גופה בת ארבע שנים?**

אחרי ארבע שנים יש כמעט תמיד מצב של השתלדות מלאה, כלומר נשורות רק העצמות. ואז אנו עוסקים בעיקר בשני סוגי מימצאים: חלקי לבוש, או סימנים אחרים, שלא קשורים ישירות לגופה, כמו תכשיטים או הפצים ספציפיים של האדם המת.

● **זאת אומרת שאחרי ארבע שנים הבריקות נעשות על דברים שהם לא הגופה עצמה?**

כן ולא. תמיד לפי העצמות אפשר לקבוע אם זה זכר או נקבה, אפשר לקבוע פחות או יותר את הגיל, וככה אנחנו מצמצמים את האפשרויות. במיקרה הזה נעורנו רבות בשניים שנשארו במצב טוב.

● **היום, באשר הפשע נעשה בליכך מתוחכם, האם אין דרך למשמש את זיהוי הגופה או להשתיל לה זהות אחרת, עליידי הרוצחים?**

הם פשוט לא ערים לכל האפשרויות שלפיהם אנחנו קובעים את הזיהוי. היה לא מוזמן מיקרה של גופה שבותרה לחתיכות ונשרפה. מה שנשאר ממנה היו חלקים קטנטנים וערמה של אפר. וגם במיקרה הזה הצלחנו לזהות את הגופה. כינתיים אנחנו הרבה יותר מתוחכמים מהם.

● **אחרי כמה זמן אפשר לקבוע כיצד מת הקורבן? הרבה זמן. אבל פה אני לא רוצה לפרט, כדי לא לתת רעיונות למי שלא צריך.**

● **ד"ר בלוך, האם הפסיקה הסופית שלך תמיד מתקבלת בבית-הדין?**

בית-הדין מוכרח לקבל את קביעתי. לפעמים גם עורכידיו לא מקבלים אותה. כי אם אין קורפוס דליקטי לא יהיה מישפט. אבל בתי-הדין שלנו מתחשבים מאוד במסקנותינו ומצרפים אותן לכלל הראיות במישפט.

רמונה טאויל:

„אולי מגיע תודה לאלה שאסרו עלי לצאת!“

המשוררת הפלסטינית רמונה אל-טאויל הוזמנה לסימפוזיון טלוויזיוני שנערך בקלן, גרמניה, בשבוע שעבר. היא לא הורשתה לצאת מהארץ ולכן נמנעה השתתפותה בכנס. שאלתי את רמונה אל-טאויל כיצד נימקו בפניה את האיסור על צאתה מהארץ?

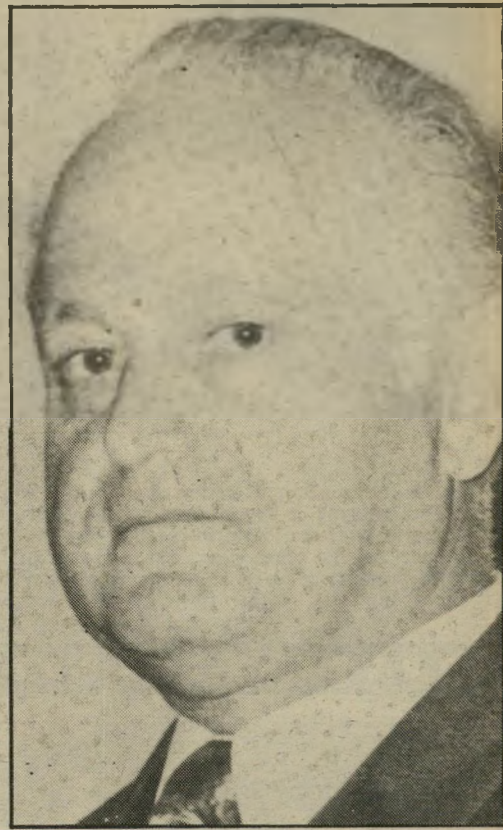
לא נימקו. אמרו לו. פגשתי את מושל רמאללה, אל"מ מורס, ושאלתי אותו מדוע, הוא אמר שהוא בעצמו לא יודע, אבל שישתדל לברר את זה בחלונות יותר גבוהים. סלפנתי לשם כמה פעמים ובאתי, ולאף אחד לא היתה תשובה כשבילי. בסוף אמרו את מילת הקסם „ביטחון“. אין לי אקדחים ולא רובים. הנשק היחיד שלי היא הצעקה לשלום. מזה, כנראה, הם מפחדים.

● **לך בוודאי יש השערה מדוע לא נתנו לך לצאת.**

אני לא יכולה להשתחרר מההרגשה שהם לא נותנים למתונים שכינינו להשמיע את דברם. הרבה יותר נוח לשלטונות להגיד שכולנו קיצוניים ולכן אין עם מי לדבר.

● **אני מבינה שאי-השתתפותך והכיסא הריק שנשא את שמך, עשו למען העניין שלך, אולי אפילו יותר מאשר נוכחותך שם. מה דעתך?**

אם זה התקבל ככה, כמו שאת אומרת, אולי, בעצם, מגיעה תודה לאלה שלא הירשו לי לצאת.

משה זנבר:

„אני לא רואה שבנק ישראל אשם!“

בעיקבות פירסום פרשת לוינסון מעל דפי ה„עולם הזה“ בשבוע שעבר, התעוררו ויכוחים רבים בין אנשים, וכרגיל לכל יהודי יש דיעה משלו ואשם משלו. רבים שאלו את עצמם אם לפחות חלק מהאשמה אינה נופלת על „בנק ישראל“, שהרי הוא המפקח על הבנקים.

את שאלתי זו הפניתי אל משה זנבר, שהיה נגיד „בנק ישראל“, ולא בתקופה של פרשה זו. ממה שאני קראתי בעיתון שלכם לא נראה לי שאפשר להטיל את האשמה או חלק ממנה על בנק ישראל. העניין שייך למי שעשה אותו ולמי שאצלו זה נעשה. אם יגנבו אצלך כסף, קודם כל הגנב יהיה אשם. ולא המישטרה. אם את לא תלכי להתלונן במישטרה, הם אפילו לא יידעו על ביצוע הגניבה.

● **ובכל זאת, „בנק ישראל“ צריך לדעת על דברים הנעשים בתחום הבנקים המיסחריים.**

אולי יתגלו במשך הזמן דברים אשר ישנו את דעתי. אבל בינתיים, לפי מה שאתם פירסמתם, אני לא רואה שבנק ישראל אשם.